

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐπιστάμενον ἐπὶ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς καὶ ἐπὶ τῶν παιδικῶν περιοδικῶν ὁργανῶν, ἀπεβίβασεν εἰς τὴν ῥοὴν τῆς ἐκδόσεως καὶ ἐπὶ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ ἐρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΤΗΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΙΔΡΩΤΕΑ

ἘΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἑβδομάς δραχμ. 50. Ἐξέμνητος δρ. 28. Τρίμηνος δρ. 15.

ἘΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Διέμνητος γρόσια διατμ. 50.— Ἀρσενικὴς δολλάρια 4.— Ἀγγλίας καὶ ὅλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.

Ἐξέμνητοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗΝ ΤΩ 1879

ΙΑΡΥΘΗΣ—ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην αἰουδήσαντος μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδὸς Ἐφραίμου δριθ. 88, παρὰ τὸ Βαγδάτιον

Περίοδος Β'.—Τόμος 32ος

Ἐν Ἀθήναις, 14 Μαρτίου 1928

Ἔτος 47ον.—Ἀριθ. 15

ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

ΤΟ ΔΕΛΦΙΝΑΚΙ

(Μυθιστόρημα τοῦ Λοχαγοῦ DAN RIT)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε' (Συνέχεια)

Κι' ὅταν ἡ μητέρα καὶ τὸ παιδί ἀντίκρουσαν τὸ ταπεινὸ αὐτὸ σπιτάκι, οἱ ἀναμνήσεις κι' οἱ σκέψεις πλημμύρισαν τὸ νοῦ τους.

Ἡ Βαλεντίνα, βλέποντας τὸ σπιτάκι αὐτὸ πού γινώρισε τὴς πρώτες ἡμέρες τῆς εὐτυχίας της, ἐννοίωσε τὰ μάτια τῆς νὰ ὑγραίνονται κι' ἐστηρίχθηκε πρὸς τὰ ἀναμνήματα τοῦ μπράτσο τοῦ γιου τῆς. Συλλογίστηκε πὺς ἀπ' αὐτὸν κανένα δὲν ἔχει σ' αὐτὸ τὸν κόσμον καὶ πὺς κι' αὐτὸν θὰ τῆς τὸν ἐπαιρνε ἡ μεγάλη οἰκογένεια πού δὲ γινώρίζει τρυφερότητες: Στρατός.

Τὸ σπιτάκι τοῦ Σαλν-Σὺρ ἦταν ἀκόμα δικό τους. Μὰ ὁ συμβολαιογράφος τους, ὁ κ. Φοντάνα, τὸ εἶχε νοικιάσει σὲ ἀπομακρυνμένους τῆς Σχολῆς. Γιατὸ τὸ σκέφθηκαν νὰ μποῦν μέσα. Ἐν' ἄλλο καθήκον τοὺς καλοῦσε. Κι' ἐνῶ οἱ ἄλλοι μαθητὲς μὲ τοὺς δικούς τους περνοῦσαν τὴν ἐπιβλητικὴν πύλην τῆς σχολῆς, ὁ Γιώργος μὲ τὴν μητέρα του διεθυνόνταν πρὸς τὸ ταπεινὸ κοιμητήριον τοῦ Σαλν-Σὺρ...

Σὲ μιὰ γωνιά, πού τὴν ἐσχίασαν δυὸ κυπαρίσσια, ἦταν μισοκρυμμένο ἓνα φτωχικὸ μνημεῖο σὲ σχῆμα σπασμένης στῆλης κι' εἶχε χαραγμένη τὴν ἀκόλουθον ἐπιγραφή:

«Ἐδῶ ἀναπαύεται

Ο ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΑΡΔΙΝΙΑΚ

Συνταγματάρχης τοῦ 1ου Συντάγματος τῆς Αὐτοκρατορικῆς Φρουρᾶς

Πέθανε

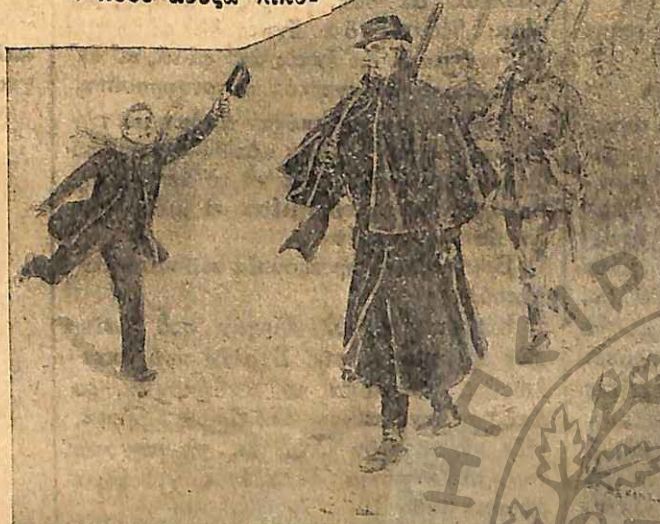
στὴς 15 Δεκεμβρίου 1840 στὸ Παρίσι τὴν ἡμέραν πού γύρισαν τὰ λείψανα τοῦ Ἀρχηγοῦ Του».

Ἐκεῖ εἶχε κοιμηθῇ τὸν αἰώνιον ὕπνον ὁ μικρὸς τυμπανιστής, ὁ ἀρχηγὸς τῆς

στρατιωτικῆς οἰκογένειας Καρδινακ.

Ἐκεῖνος τοῦλάχιστο εἶχε γνωρίσει τὴν ἐνδοξὴ ἐποποιία, πού ἀποθανάτισε τὴ Γαλλία σ' ὅλους τοὺς αἰῶνες. Εἶχε διασχίσει ν' κητὴς ὅλες τὴς πρωτεύουσας τῆς Εὐρώπης, κι' ἀν' εἶχε ἰδεῖ τὸν Γίγαντα τῆς Ἱστορίας νὰ πέφτει στὸ Βατερλώ, ἦταν γιὰ τὸν οἱ θράμβοι του δπλασαν ἐναντίον του εἴκοσι λαοὺς τῆς Εὐρώπης. Πάντα θάνατι ἐνδοξὴ καὶ μεγαλόπρεπη ἡ πτώση τοῦ ἀετοῦ ἀπ' τὴς κορυφῆς τῆς αἰωνιότητας.

Πόσο ἐνδοξὰ πέθανε ἡ Πρώτη καὶ πόσο ἄδοξα λιπο-

«Ἀπάντησε τὸν Μπομποῦλ μὲ τοὺς ἀντάρτες του...» (Σελ. 90, στ. 6'.)

φύχθηκε ἡ Δεύτερη Αὐτοκρατορία!...

Ὅταν τελείωσε τὸ προσκύνημα στὸν τάφο τοῦ παπποῦ, ὁ Γιώργος μπήκε στὴν πρώτη αὐλὴ τῆς Σχολῆς, τὴν «Αὐλὴ τῆς Τιμῆς» ὅπως τὴν λένε, ὅπου, πλὴν ἀπὸ μιὰ σειρὰ γηραιῶν δέντρων, δφώνεται τὸ μικρὸ παρεκκλήσι, ὅπου εἶχαν ταφῇ τὰ λείψανα τῆς κυρίας ντὲ Μαντενόν. (1)

Ἡ Αὐλὴ τῆς Τιμῆς, ὅπου καθέναν μπορεῖ νὰ μῇ ἐλεύθερα κι' ὅπου βλέπονται τὴς Κυριακῆς οἱ μαθητὲς μὲ τοὺς συγγενεῖς τους, — εἶναι τὸ γενικὸ Ἐντευκτήριον — συγκατοικεῖ μὲ τὴν Αὐλὴ τοῦ Ναπολέοντος.

Στὴν τελευταία αὐτῇ, μόνο ὅσοι ἀνήκουν στὴ Σχολὴ μποροῦν νὰ μποῦν.

Ἐκεῖ πιά ἡ Βαλεντίνα φίλησε τὸ Γιώργο γιὰ τελευταία φορά.

Ἡ καρδιά τῆς πικραμένης χήρας πόνεσε πολὺ σ' αὐτὸ τὸ χωρισμό. Στὴ ζωὴ της, ἀλήθεια, γινώρισε πολλὰς λύπες καὶ πολλοὺς χωρισμούς. Μὰ μήτε ἡ στιγμή πού τὴν ἄφινε ὁ ἀντρας της γιὰ νὰ πάη στὸ Μέτε, μήτε ἡ στιγμή πού ὁ Γιώργος, μετὰ τὸ γιάτρεμα τῆς πληγῆς του, ξεκινούσε γιὰ τὴν δευτέρην ἐκστρατεία του, ἦταν τόσο σκληρὲς, ὅσο ἡ στιγμή αὐτῇ πού χωριζόταν τὸ παιδί της, ἀφοῦ τῷχε συνειθίσει τέσσερα χρόνια στὸ πλάι της.

— Θὰ μοῦ γράφεις, Γιώργο μου;

— Ὅλες τὴς ἡμέρες τῆς πρώτης ἐβδομάδας, κι' ὕστερα κάθε Σάββατο, ὡς πού νὰ πάρω τὴν πρώτην ἔξοδο.

— Καὶ πότε θὰ πάρῃς αὐτὴν πρώτην ἔξοδο;

Μόνο τὴν πρωτοχρονιά. Πρέπει νὰ μάθωμε νὰ φοροῦμε τὴ στολὴ καὶ νὰ χαιρετοῦμε στρατιωτικὰ, πρὶν βγοῦμε στοὺς δρόμους τοῦ Παρισιῦ.

— Μὰ τώρα θὰ τὰ μάθεις ἐσὺ αὐτὰ τὰ πράγματα;... Τέλος πάντων! Γράφε μοῦ πολλά. Γράφε δὲ ὅσα θὰ σοῦ συμβαίνουν κάθε μέρα.

— Ὅλα! Θὰ κάνω ἡμερολόγιο, ὅπως τὴν ἄλλη φορά, στὸ Ντιζόν.

(1) Ἡ κυρία ντὲ Μαντενόν ἔθρυσεν, μετὰ τὸ θάνατον τοῦ Λουδοβίκου ΙΔ' στὸ Σαλν-Σὺρ σχολὴν γιὰ τὰ κορίτσια τῶν ἀπόρων εὐγενῶν. Ἡ σχολὴ αὕτη, μὲ τὸν καιρὸ, ἔγινε ἡ περίφημη Στρατιωτικὴ Σχολὴ τοῦ Σαλν-Σὺρ. (Σ. τ. Μ.)

Για τελευταία φορά, η Βαλεντίνα ξεφίξε στο στήθος της το παιδί της, και με βουρκωμένα μάτια τον παρακολούθησε πού χάθηκε μέσα στην «αύλη του Ναπολέοντος».

Απ' τη στιγμή αυτή δεν τον άπησχόλησαν παρά μόνο οι διάφορες εξετάσεις, απ' όπου έπρεπε να περάσει. Η ιατρική εξέταση ήταν γι' αυτόν καθαρός τύπος, γιατί η ανάπτυξή του ήταν τέλεια.

Εκφονικά τον έσπρωξαν σε μιάν απέραντη αίθουσα, όπου ήταν απασχολημένοι αξιωματικοί, λοχίες, άνθρωποι με πολιτικά κι' ανακάτωναν αδιάκοπα έναν τεράστιο σωρό από κόκκινα πανταλόνια και χιτώνια, ενώ πιδ κεί οι μαθητές έστεκαν σαστισμένοι, άμήχανοι, μισοκνυμένοι.

— Γεώργιος Καρδινιάκι! 2ος λόχος! φώναξε ένας μικρός τυμπανιστής απ' την είσοδο της σάλας.

— Άριθμός Μητρώου 3386, απάντησε ένας γραφέας σκυμμένος σ' ένα πελώριο βιβλίο.

Κι' ένας άνθυπασπιστής πήρε το νεοφερμένο και τον παρουσίασε, χαιρετώντας, σ' έναν αξιωματικό.

Ήταν ο νέος λοχαγός του Γιώργου: Άνθρωπος νεώτατος άκόμη, μα με μάτια έξυπνα και βαθιά.

Έδγαλε απ' την τσέπη του το καρνέ του κι' άρχισε να ρωτά τον καινούργιο μαθητή του.

Σημείωσε τ' όνομά του, τὰ προσόντα του, την ήλικία του.

— Ποιό όπλο θά διαλέξετε; ρώτησε ύστερα. Πεζικό ή Ίππικό;

— Τό πεζοναυτικό, λοχαγέ μου.

Ο αξιωματικός έμεινε μιὰ στιγμή σαστισμένος. Ο Γιώργος ήταν ο πρῶτος πού δήλωνε παρόμοια προτίμηση. Τήν εποχή εκείνη τό Πεζοναυτικό ήταν τό πιό περιφρονημένο όπλο και πήγαιναν σ' αυτό οι τελευταίοι από κάθε τάξη. Ο λόγος ήταν πού ή Γαλλία, εξαντλημένη από τούς πολέμους, δέ συλλογιζόταν άκόμη τότε να ιδρύσει τό σημερινό μεγάλο άποικιακό κράτος της.

Μα κοιτάζοντας πιό προσεκτικά, ο λοχαγός είδε στή μπουτουνιέρα του νέου τό μικρό κιτρινοπράσινο κορδελάκι.

— Τί ναι αυτό πού φορέιτε; ρώτησε.

— Τό στρατιωτικό μετάλλιο, λοχαγέ μου.

— Πού σας τό άπένειμαν;

— Στή μάχη του Μπομπελιάρ.

— Είστε στή στρατιά του Βούρβιχη;

— Μάλιστα, λοχαγέ μου.

— Πληρωθήκατε;

— Δυό φορές: μιὰ στο Ντιζόν και μιὰ στο Μπομπελιάρ.

Ο αξιωματικός δέν έκρυβε τήν έκπληξή του.

— Μά τι ήλικία είχατε τότε;

— Ήμουν δεκάξη χρόνων, λοχαγέ μου.

Άκολούθησε σιωπή. Ο αξιωματικός είχε σχηματίσει καλή έντύπωση απ' τήν είλικρίνεια πού φανέρινε τό πρόσωπό του, απ' τις σύντομες και καθαρές άπαντήσεις του, κι' απ' τή ζωηρότητα της ματιάς του. Τοῦδωσε τό χέρι.

— Είμαι περήφανος, πού θά σας έχω στο λόχο μου, Καρδινιάκι, είπε. Τ'όνομά σας μου ήταν γνωστό από καιρό, μα ποτέ δέ σχηματίζω γνώμη γιά έναν άνθρωπο από τό ένδοξο όνομά του, πριν γνωρίσω τόν ίδιο. Γιατί πολλοί νέοι θαρροῦν πώς έχουν δικαίωμα να βασιστούν στο ένδοξο όνομά τους και να μην κάνουν τίποτα οι ίδιοι. Σεις όμως φαίνεται πώς δέν είστε απ' αυτούς. Έλπίζω πώς θά γίνετε απ' τούς καλύτερους της τάξης μας.

— Θα προσπαθήσω, λοχαγέ μου, απάντησε ο Γιώργος με συγκίνηση. Άλλά...

Και δίσταζε να τελειώσει τή φράση του.

— Μά τι φοβάστε λοιπόν; ρώτησε χαμογελώντας ο λοχαγός Μανιτρέ.

— Φοβάμαι... τὰ μαθηματικά!..

— Όσο γι' αυτό, μη σας πολυσκοτίζει. Τὰ μαθηματικά δέ λογαριάζονται και πολύ στο πρόγραμμα της Σχολής μας. Τὰ ζητούν στις εξετάσεις, μα εδώ μέσα χρειάζεται πρό παντός ζήλος και φυσική ανάπτυξη, μνήμη, ικανότητα στο σχεδίασμα και τάξη στή δουλειά. Δέ σας γνωρίζω άκόμα, μα είμαι βέβαιος ότι έχετε δλ' αυτά τὰ προτερήματα κι' έντός απ' αυτά, κι' έν' άλλο, πολύ σημαντικό: μετριοφροσύνη.

Ο Γιώργος βρισκόταν άκόμη με τήν έντύπωση τών καλών αυτών λόγων του λοχαγού, όταν, χωρίς να τό καταλάβη, βρέθηκε τυλιγμένος μέσα σε μιὰ μεγάλη άσπρη πετσέτα.

Βρισκόταν στήν έξουσία του καπετάν-Μπούλ.

Καπετάν-Μπούλ έλεγαν στο Σαιν-Συρ τόν κουρέα της Σχολής πού, έκτελώντας αδιάκοπα τὰ καθήκοντά του από σαρανταπέντε δλόκληρα χρόνια, είδε να περνοῦν κάτω απ' τή μηχανή του τὰ κεφάλια δεκαπέντε χιλιάδων αξιωματικών!

Σέ μερικά λεπτά, ο καπετάν-Μπούλ έκαμε τό κεφάλι του φίλου μας σωστό αὐτόσουφλο!

Πιό ύστερα, ο Γιώργος πέρασε από δέκα χέρια γιά να ντυθῇ. Φόρεσε τό κόκκινο πανταλόνι με τή γαλάζια λουρίδα, τό μικρό χιτώνιο με μιὰ σειρά κουμπιά, τό κόκκινο πηλίκιο με τὰ γαλάζια σειρήτια: ήταν ή «έσωτερική» στολή, ή στολή της όπηρεσίας.

Ύστερα ο λοχίας τοῦδωσε ένα λοφίο μέσα στή θήκη του, ένα ζευγάρι δλι-νες έπωμίδες, δυό περιλαίμια στρατιω-

τικά, μιὰ ζώνη γυμναστικής, και μικροπράγματα πού θά χρησίμευαν να γυαλίξῃ τὰ παπούτσια του και κουμπιά του.

Πριν μαζέψει άκόμα τὰ πράγματα του, δεύτερος λοχίας τόν εφώνασε, τήν ίδια ταχύτητα και τοῦδωσε: δέκα τέσσερες άλλαξιές άσπρόρουχα, δέκα πέντε ζευγάρια κάλτσες, δώδεκα ματήλια και τέσσερους σκούφους.

Θαρροῦσε πώς δέν έμεινε τίποτ' άλλο να πάρῃ, όταν ένας μικρός σῶφλος μπροστά του: ένα ζευγάρι παντούφλα δυό βούρτσες, ένα ζευγάρι σπηρούνια, μιὰ κουβέρτα, ένα μετάλλιο ποτῆς, δώδεκα χρονῶν, πολύ σκεπτικό, μέσα ένα ὠραίο λιβάδι, στήν κοιλάδα του μέσεν, όπου τό είχε φέρει ο πατέρας του γιά να περάσει τις διακοπές. Από τόν αριθμό Μητρώου, γιά να μπορούσε πολλά χρόνια χηρεμένος, ο κ. Νουαροί αξιωματικοί να διακρίνουν άμέσως τόν μαθητή.

Και μ' δλο πού ο φίλος μας ήλπιούσε πολύ σβέλτο κι' έξυπνο παιδί, βρέθηκε σέ μεγάλη άμηχανία μπρος στο πρῶτο μεγάλο αυτό σωρό, πού σχηματίστηκαν μπροστά του. Γύρω του κι' άλλοι νέοι διορθῶσε με κάθε θυσία. Τόν πήρε σύλλεκτοι τάχαν χάσει κοιτάζοντας τήν ὄψη του στήν Έλβετία γιά να δυναθέναν τό «νοικοκυριό» του. Μά έπείσθη ή ύγεία του, και τόν Σεπτέμβρη λοχίας ξάπλωσε ένα πανί από σκῆμα μπροστά στο Γεώργιο, έριξε μέσα τα πράγματα, μάζεψε τις τέσσερις άξιότητες, τὰ φόρτωσε δλα στή ράχη του «παγωνιού» και τόν πήγε στον «κατακοιτώντα».

Έκεί πάλι τοῦδωσαν στήν κατοχή ένα κρεβάτι, πού ο Γιώργος ήταν άπορημένος να τό στρώνει κάθε πύλη και να τό κάνει ὀρθογώνιο με άκρίβεια γεωμετρική, σά μετρίλινδρο.

(Άκολουθεῖ) ΜΙΧ. Α. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΟΠΟΥ ΑΚΟΥΣ...

Στή μητέρα της σιμά
'Η Έλένη πλησιάζει:
— Καλησπέρα σου, μαμά!
'Από μακριά φωνάζει.

Έμαθα κεί στο σχολείο,
Σήμερα πρώτη φορά,
'Στό καινούριο μου βιβλίο
Νά διαβάξω καθαρά.

Έμαθα Γραμματική
Πρώτη κλση και δευτέρα,
Έμαθ' Αριθμητική,
Κι' όλα αυτά σε μιὰ ημέρα!

Έμαθα τόσα καλά,
Δέν μπορείς να τὰ μετρήσεις,
Έμαθα κι' άλλα πολλά
Πού αν τ'ακούσης θ' απορήσεις.

Κι' ή μητέρα της Έλένης:
— Είναι οι γνώσεις σου πολλές,
Κάλλιο λίγα να μαθαίνεις
Και λιγότερα να λές.

Και στο νού σου μην περάση
Πώς δέν έκανες και λάθη,
Κι' όπου άκους πολύ κεράσι
Βάστα και μικρό καλάθι.

† ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ (1997)

ΓΙΑ ΝΑ ΕΙΝΑΙ ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ

— «Πρέπει λοιπόν ν' άφήσω τῶμορφο αυτό μέρος, τὰ πράσινα αυτά βουνά, γιά να ξαναρχίσω τὰ μαθήματά μου; Ο μπαμπάς, με τήν πρόταση πώς δέν ήρα βραδεο φέτος, θέλει να μ' έχει στο Σεπτέμβρη να διαβάξω, γιά να μπορέσω νακολουθήσω τὰ μαθήματα τού ερχόμενου χρόνου. Τί κρίμα, ν' αφήσω αυτήν τήν έξοχή από τώρα! Άχι! Άχι! Άχουνα! Λεύθερος να μπορούσα να κάνω, τι ήθελα!»

Τὰ λόγια αυτά τάλεγε ένα άγόρι δώδεκα χρονῶν, πολύ σκεπτικό, μέσα ένα ὠραίο λιβάδι, στήν κοιλάδα του μέσεν, όπου τό είχε φέρει ο πατέρας του γιά να περάσει τις διακοπές. Από πολλά χρόνια χηρεμένος, ο κ. Νουαροί έπείσθη ή ύγεία του, και τόν Σεπτέμβρη έξαναγύριζαν στή Γαλλία, όπου θά έπείσθη με μεγάλη προσοχή τὰ μαθήματα του γιου του, του αγαπημένου Ρενέ, και στενοχωριόταν πολύ σέ μεγάλη άμηχανία μπρος στο πρῶτο μεγάλο αυτό σωρό, πού σχηματίστηκαν μπροστά του. Γύρω του κι' άλλοι νέοι διορθῶσε με κάθε θυσία. Τόν πήρε σύλλεκτοι τάχαν χάσει κοιτάζοντας τήν ὄψη του στήν Έλβετία γιά να δυναθέναν τό «νοικοκυριό» του. Μά έπείσθη ή ύγεία του, και τόν Σεπτέμβρη λοχίας ξάπλωσε ένα πανί από σκῆμα μπροστά στο Γεώργιο, έριξε μέσα τα πράγματα, μάζεψε τις τέσσερις άξιότητες, τὰ φόρτωσε δλα στή ράχη του «παγωνιού» και τόν πήγε στον «κατακοιτώντα».

Έκεί πάλι τοῦδωσαν στήν κατοχή ένα κρεβάτι, πού ο Γιώργος ήταν άπορημένος να τό στρώνει κάθε πύλη και να τό κάνει ὀρθογώνιο με άκρίβεια γεωμετρική, σά μετρίλινδρο. (Άκολουθεῖ) ΜΙΧ. Α. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

Κι' ή μητέρα της Έλένης:
— Είναι οι γνώσεις σου πολλές,
Κάλλιο λίγα να μαθαίνεις
Και λιγότερα να λές.

Και στο νού σου μην περάση
Πώς δέν έκανες και λάθη,
Κι' όπου άκους πολύ κεράσι
Βάστα και μικρό καλάθι.

κόσμου! Κάνουμε, τι μās άρέσει. Σήμερα μās τραβάει αυτό τό μέρος, καθόμαστε όσο θέλουμε: αύριο φύγομε γιά να βρούμε άλλο καλύτερο. Κανέννας δέν μās έμποδίζει.

— Πώς σας ζηλεύω! φώναξε ο Ρενέ.

— Μπα! και ποιός σας έμποδίζει να κάνετε και σεις τό ίδιο; Τή ζωή αυτή μπορεί να τήν κάνει κάθε άνθρωπος.

— Ναί, μα δέν μπορεί κανείς να ζει μόνος του! Χρειάζονται και σύντροφοι, είπε πάλι ο Ρενέ πού μέσα στο μυαλό του γεννήθηκε μιὰ ιδέα: «Αν ο μουσικός τόν έπαιρνε μαζί του, ευχαρίστως θάφινε τόν μπαμπά του! Τή στιγμή αυτή θυμόταν μόνο τήν αυστηρότητά

του και όχι τις θυσίες πού είχε κάνει γι' αυτόν. Και εξακολούθησε:

— «Αν θέλετε να με πάρετε μαζί σας, θά έρχόμουν πολύ ευχαρίστως... Είμαι ελεύθερος... (Η φωνή του έτρεμε καθώς έπρόφερε αυτά τὰ λόγια.) Βλέπετε, έχω και λεπτά. (Έδειξε τό πορτοφολάκι του γεμάτο από τὰ λεπτά πού του έβαζε κάθε μέρα ο μπαμπάς του.) Μόνο θάθελα να φύγομε άμέσως. Δέχεσθε;

Ο Τυρολέζος τόν κοιτάξε μιὰ στιγμή, σά νάθελε να μαντεύσει τί έκρυβε τό παιδί έκείνο στο νού του, κι' έπειτα τού είπε:

— Δέχομαι! Ας φύγομε!
(Άκολουθεῖ) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΣΤΗΝ ΕΞΟΧΗ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Δ'. (Συνέχεια)

Όσοόσο ο κ. Ξυπνητήρης εξακολουθούσε να κάνει τό χρέος του. Καλός και δίκαιος οικογενειάρχης, προστάτευε και περιποιόταν όλες τις κόττες, χωρίς να κάνει εξαίρεση γιά καμιά. Όπως με τήν Πουλάδα, έτσι ευγενικά φερόταν και με τήν Αραπίτσα και με τή Χιονούλα και με τήν Καναβουράτη. Και κάθε πρωί ανέβαινε σ' έναν κορμό δέντρου πού ήταν κεί στήν αυλή και λαλούσε, τινάζοντας τὰ φτερά του, τόσο δυνατά, πού ξυπνούσε όλο τό σπίτι. Όνομα και πρῶγμα Ξυπνητήρης.

Έπειτα από λίγες εβδομάδες, σ' αυτή τήν ταχτική ζωή του κοιτετισιού, έγινε μιὰ αλλαγή. Η Πουλάδα, αντί νακολουθῇ τόν Ξυπνητήρη με τις άλλες κόττες, καθόταν στή φωλιά της και κακάριζε αλλοιώτικα. Η Μαρίτσα φοβήθηκε μην άρρώσθησέ ή μαμμά της όμως τήν ήσυχασε λέγοντας πώς ή κοιτούλα ήταν πολύ καλό στήν ύγεία της, μόνο πού καθόταν έτσι γιά ήθελε πιά να κλωσ-σῇ.

— Όστε θάχουμε πουλάνια; ρώτησε με χαρά ή Μαρίτσα.

— Βεβαίωτα! σε τρεῖς εβδομάδες.

Πραγματικῶς, από τήν ημέρα εκείνη, ή Πουλάδα δέ σηκώνόταν παρὰ μόνο όταν ήθελε να φάῃ. Της έβαλαν δσ' αυγά ήθελεν να βγάλη κι' εκείνη πιά καθόταν νύχτα-μέρα άπάνω τους, στο άχερο της φωλιάς, και τὰ ζέσταινε. Κάπου-κάπου τὰ ταχτοποιούσε ή ίδια με τή μύτη της και με τὰ πόδια της όπως ήθελε, και πάλι καθόταν και τὰ σκέπαζε με τις φτερούγες της. Ήταν πιά κλωσσα.

— Μά πότε θά βγούν τὰ πουλάκια; ρωτούσε καθεμέρα ή Μαρίτσα. Αύριο; Μεθαύριο;..

— Ω, όχι! της αποκρινόταν ή μητέρα της. Δέν είπαμε πώς πρέπει να περάσουν τρεῖς εβδομάδες; Και δέν πέρασαν ούτε τρεῖς ημέρες. Πρέπει να έχῃς υπομονή.

— Τρεῖς εβδομάδες! Τόσο πολύ;.. Μά εγώ θά βαρεθῶ να περιμένω!..

— Η Πουλάδα όμως δέν θά βαρεθῇ να κλωσῇ ταυγά της! Τή βλέπεις; Δέ σηκώνεται, ή καϊμένη, παρὰ μιὰ στιγμή, με τό στανιό, γιά να φάῃ. Γιατί ξέρει πώς αν άφίση ταυγά της να κλωσσουν, δέν θά βγούν πουλάκια ποτέ.

Οι μέρες έτσι περνούσαν. Με άνυπομονησία, ή Μαρίτσα τις μετροῦσε. Τρεῖς... τέσσερες... πέντε... έφτά... Πέρασε ή μιὰ εβδομάδα. Άλλες δυό έμεναν άκόμα. Άχ, πότε θά περνούσαν κι' αυτές! Κι' έπειτα τό ξύλινο σπιτάκι θά γέμιζε πουλάκια. Τί χαρά!..

(Άκολουθεῖ)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΑΘΗΝΑ ΓΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΧΩΡΙΣ ΡΟΛΟΪ

Αγαπητοί μου,

ΠΩΣ έρχονται όλα τα δυστυχήματα, μου ήρθε κι' αυτό χωρίς να το περιμένω διόλου. Ένα ωραίο βράδυ, — δχι, δεν ήταν ωραίο πρωί, — θέλοντας να μάθω τι ώρα είναι, ρώτησα με το βλέμμα το ρολόί μου. Κι' έλαβα, γραφτή στο πρόσωπό του, την απάντηση: δυο και τέταρτο. — Όχι δά! τρελάθηκε τουτό-δω ή εγώ ξέχασα να το κουρδίσω;.. Κι' επειδή το πρώτο δεν το συνήθιζε το φρόνιμό μου ρολόί, ενώ εγώ το δεύτερο το συνήθιζα συχνά, τόβαλα σταυτί μου, είδα πώς ήταν σταματισμένο κι' άρχισα να το κουρδίζω βιαστικά, όπως θάρρηνα φαί στο στόμα ενός έτοιμοθάνατου από πείνα. Μά του κάκου! Το κλειδί γύριζε στην τρύπα του χαλαρά, χωρίς καμμιάν αντίσταση και μ' έναν άτονο δλωσιόλου τριγμό. Κατάλαβα: είχε σπάσει το έλατήριό. Ούτε να φάη πιά μπορούσε το ρολόί μου, ούτε να δουλέψη. Νεκρό!

Όχι, δυστυχία μου! Και τώρα;.. Έβγαλα τις φωνές: «Το ρολόί μου!.. Χάλασε το ρολόί μου!.. Κάποιος θα μου το πέταξε ή πήγε να το κουρδίσει και τσπασε!.. Τι ώρα είναι;.. Θέλω την ώρα!..» Όλοι στο σπίτι προθυμοποιήθηκαν να μου πουν την ώρα, και καθένας, φυσικά, μου είπε τη δική του: «Οχτώ και πέντε, οχτώ παρά πέντε, οχτώ και δύο ακριβώς. Τρέχα γύρευε!.. Καίμενο μου ρολογάκι, έγγλέζικο χρονόμετρο, πού πήγαινες πάντα με τη καμπάνα!.. Έτσι τώρα; κάθε φορά πού θα θέλω την ώρα, θα μου πετούν πέντ' έξη διάφορες... να διαλέξω; Ωραϊός καιρός! Ωραία ζωή!

Μιά παροιμία όμως λέει ότι όλα τα δυστυχήματα στον κόσμο διορθώνονται εκτός από το θάνατο. Κι' επειδή δεν είναι καθαυτό θάνατος το σταμάτισμα ενός ρολογιού, έστω κι' από σπασίμο του έλατηρίου, αποφάσισα να κάμω υπομονή και, πρωί-πρωί την άλλη μέρα, να το πάω στο μάστορα. Το πήγα στον πλησιέστερο. Το κοίταξε, πιστοποιήσε το πάθημα του, αλλά μου είπε πως έλατήρια τέτοιου συστήματος δεν είχε. Πολύ φυσικό, αφού το ρολόί μου ήταν αγοράσμένο εδώ και τριάντα χρόνια! Πήγα σ' άλλον ρολογά: τα ίδια. Κι' επιτέλους, μετά πολλά μπόρεσα να ανακαλύψω έναν μικρό, σ' ένα δρομάκι, πού έτυχε ναχρη και τέτοια έλατήρια. (Κι' αυτό φυσικό, γιατί το μικρό εκείνο ρολογάδικο, το παλιό κι' απόκεντρο,

έμενε πιστό στα παλιά...) Κι' άφησα και το ρολόί μου, παίρνοντας μίαν απόδειξη και την υπόσχεση πως θα το είχα σε τρεις ημέρες.

Ξαναπήγα. Αλλά ο ρολογάς μου ζήτησε συγγνώμη και καινούργια προθεσμία, γιατί είχε πολλές δουλειές κι' ήταν μονάχος. Η καινούργια αυτή προθεσμία, ως τη στιγμή πού σ' έγραψω, δεν «έξπενευσε». Και είναι τώρα σχεδόν μιά εβδομάδα πού ζω χωρίς ρολόί. Έγώ πού έλεγα πως δεν μπορούσα να ζήσω ούτε ώρα, ούτε στιγμή! Και τότε περίργο είναι πως δεν ζω... χειρότερα απ' ό,τι ζούσα προτούτα με ρολόί. Βέβαια πού δεν μπορώ να ξέρω την «ακριβή» ώρα κάθε στιγμή. Κι' όταν με ρωτούν τι ώρα είναι, απαντώ «τόχω στο μάστορα». Αλλά τί σημαίνει; Μιά ενόχληση λιγότερο. Άλλη φορά, κάθε λίγο και λιγάκι εμπαιναν στο γραφείο μου ή μου φώναζαν απέξω να τους πω την ώρα, — πράγμα πού μ' έκανε να διακόπτω το γράψιμό μου ή τουλάχιστο τη σκέψη μου. Τώρα πού ξέρουν πως το ρολόί μου είναι στο μάστορα, μάφνουν ήσυχο.

Όσο για την ώρα, τη μαντεύω πολύ καλά όπως κι' οι άνθρωποι του παλιού καιρού πριν βγούν ή πριν γενικευθούν τόσο τα ρολόγια: από τον ήλιο πρώτα-πρώτα από το πρωινό μου ξύπνημα, από τη μεσημεριάτικη πείνα μου, από τη βραδινή μου νύστα και καθεξής. Πόσα ρολόγια μέσα μου και τριγύρο μου, πού αυτά δεν π'άνε στο μάστορα ποτέ! Θα πήτε: Μ' αυτά δεν λένε την ώρα ινούντο, με το δευτερόλεπτο. Το ξέρω. Αλλά δεν μου λένε ποιά ανάγκη είναι ναχρη κανείς την «ακριβή» ώρα κάθε στιγμή; Τις περισσότερες φορές δεν το φτάνει ένα σχεδόν, εν' απάνω-κάτω; Και λίγες, πολύ λίγες δεν είναι οι περιστάσεις πού πρέπει να ξέρη και το λεπτό; Α, όσο για το δευτερόλεπτο, μου φαίνεται ποτέ. Έκτος αν κάνη πειράματα όπτικης και ακουστικής σ' ένα Φυσικό Έργαστήριο...

Έτσι, αυτές τις ημέρες πού ζω χωρίς ρολόί, έφτασα στο άπρόοπτο συμπέρασμα, ότι στην καθημερινή ζωή, το ρολόί είναι αρκετά περιττό. Έννοω το ρολόί της τσέπης, πού κάθε άνθρωπος έννοει να τόχη απάνω του σαν κάτι άχρηστο κι' απαραίτητο. Δέ βαριέστε! Φτάνει ένα ρολόί του τοίχου στο σπίτι, για όλους. Κι' ίσως κι' αυτό άκόμη είναι περιττό. Φτάνουν δυο-τρία μεγάλα ρολόγια στην πόλη, πού να χτυπούν τις ώρες κάπως δυνατά, όπως έδω το ρολόί της Αγοράς, και να φωτίζονται το βράδυ από μέσα, όπως τα ρολόγια των Σταθμών. Τάλλα είναι διαπανηρή πολυτέλεια, όταν δεν είναι κι' ενόχληση, βάσανο, μπελάς. Μά και για πολλά άλλα πράγματα, πού ο σημερινός άνθρωπος

τα θεωρεί έφ'όδια άπαραίτητα, θα μπορούσε κανείς να πη το ίδιο. Παραδείγματος χάρη για τα θερμόμετρα. Κα το τοίχου, έννοω, και... της μασχάλης; Ό, πόσες φορές κρύωσα ή ζεστάθηκα στο καλά καθούμενα μόνο με την ιδέα μόνο γιατί είδα το θερμόμετρο του τοίχου να δείχνη μιά ψηλή ή χαμηλή θερμοκρασία! Η πόσες φορές άνησυχισα πώς έχω κάτι σοβαρό, επειδή έβαλα θερμόμετρο κι' είδα μερικές γραμμίτσες! Μου φαίνεται πως οι γιατροί μόνο έπρεπε ναχουν αυτά τα εργαλεία. Καμμιά ανάγκη δεν είναι να ξέρη άρρωστος τον πυρετό του, όταν μάλιστα δεν τον αισθάνεται. Η θερμομέτρηση, τι, περισσότερες φορές, δεν κάνει άλλες παρά να τον φοβίξη και να τον άρρωσταίνη χειρότερα.

Στην ίδια κατηγορία θα μπορούσε κανείς να κατατάξη: τα βαρόμετρα, τα υγρόμετρα, τις ναυτικές πυξίδες, τους στυλογράφους, τα ηλεκτρικά φανάρια, τις φωτογραφικές μηχανούλες της τσέπης, τους πολύπλοκους εκείνους σουγιάδες πού έχουν... και φαλλίδι, του φακούς και τόσα άλλα πού ο σημερινός άνθρωπος τα σέρνει μαζί του, μίτην ιδέα ότι στη ζωή βγαίνει «πάνω-πλος». Κολοκύθια! Η ζωή μ' αυτά περισσότερα δυσκολεύεται παρά εύκολύνεται. Δεν είναι παρά τόσοι μπελάδες με την πιδ προβληματική χρησιμότητα. Και δεν πολλαπλασιάστηκαν και δεν γενικεύθηκαν παρά μόνο από την τάση αυτή πού έχει ο άνθρωπος να περιπλέκη τη ζωή του, με την ιδέα πως τη κάνει πιδ εύκολη και πιδ άνετη. Κι' έπειτα με τη συνήθεια...

Δέ θέλω να πω με τουτό πως πρέπει τώρα να πετάξετε από το παράθυρο τα ρολόγια σας και τα θερμόμετρά σας. Μή φοβάστε! κι' εγώ ο ίδιος θα πάρω αύριο απ' το μάστορα το ρολογάκι μου και θα τόχω πάλι όπως τόχα. Θέλω μόνο να πω, πως και τα ρολόγια, κι' όλα αυτά τα έφ'όδια και έξαρτύματα, δεν πρέπει κανείς να τα θεωρεί τόσο άναγκαία και τόσο άπαραίτητα, πού να λέη πως δεν μπορεί να ζήση χωρίς αυτά. Γιατί δεν είναι. Να κι' εγώ πού έλεγα πως δεν μπορώ να ζήσω στιγμή χωρίς ρολόί. Αλλά έζησα μιά ολάκερη εβδομάδα και σ'ας βεβαιώνω πως θα μπορούσα να ζήσω όλη μου τη ζωή.

Σας άσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΡΗΤΑ

44.

Με τη Θέληση και μόνη
Ο καθένας κατορθώνει
Τέχνη, γράμματα να μάθη.
Τα έλαττώματά του κόβει,
Τάγορα του δαμάζει, πιδη
Και στο βίο του προκόβει.
Δεν την έχει; — το έννοει:
Χάνεται και πάει, αντίο!

ΧΗΡΗ

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΓΕΡΟΘΩΜΑ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΚΑΖ. COLOMBE
ΒΡΑΒΕΥΜΕΝΟ ΑΠΟ ΤΗ ΓΑΛΛΙΚΗ ΑΚΑΔΗΜΙΑ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ'. (Συνέχεια)

Τη χάιδεψαν, τη φίλεψαν μιά φετί-
τα ψωμί άλειμμένη με γλυκό και τη
ρώτησαν για τη ζωή της. Η Μαρίκα
τους διηγήθηκε τα βάσανα πού τρά-
βηξε με τους σαλτιμπάγκους, το θάνατο
της μητέρας της, τη φυγή της απ' την
ταβέρνα, όλα. Και τόσο ζωηρά, ώστε
ή μητέρα και τα παιδιά άκρυσαν και
της είπαν να πηγαίνη συχνά να την
βλέπουν. Από τότε ή κυρία Φανή είχε
πάντα στο στόμα της τόνονα της Μα-
ρίκας και την έφερνε στα παιδιά της
για παράδειγμα.

— Παιδιά μου, τους έλεγε, αν ρί-
χνετε σ' ένα κουμπαρά τα λεφτά πού
σ'ας δίνω κάθε Κυριακή, θα μαζέψετε
σε λίγο όσα χρειάζονται για ναγορά-
σουμε της Μαρίκας ένα ζευγάρι παπου-
τάκια, πριν λυώσουν αυτά πού φορεί
τώρα... Αιμιλία, αν είχατε επιμέλεια
κι' ήξερες να ράβης, δέ θάρραδες τώρα
τα πουκαμισάκια της Μαρίκας, πού της
έκοψα απ' τα παλιά σου σετονάκια;..
Ε, Γιώργη, να είσαι πιδ ευγενικός.
Είδες τι όμορφα φέρνεται ή Μαρίκα;..
Κι' όλο έτσι, πάντα τους έλεγε κάτι
για τη Μαρίκα.

Όλη ή πόλη ήξερε πιδ τη Μαρίκα,
την ψυχοκόρη του Γεροθωμά πού που-
λούσε σκουπίτσες από φτερά, κι' όλοι
είχαν στο στόμα την ιστορία της. Κι'
ήταν πολύ ευχαριστημένη κι' ή Μαρίκα
τώρα πού έκανε αυτή τη ζωή, πιδ ευ-
χαριστημένη από τότε πού χόρευε με
τους σαλτιμπάγκους.

Ήταν όμως κι' ώρες πού δεν τις
αγαπούσε καθόλου και πάντα προσπα-
θούσε να τις άποφεύγει. Παραδείγμα-
τος χάρη, όταν ή κυρά Παύλαινα την
κάθιζε κοντά της και τις έδι-
νε δυο μεγάλες βελόνες του
πλεξιμάτος κι' ένα κουδάρι
νήμα για να πλέξη. Δεν ήξε-
ρε κι' έβρισκε πως ήταν δύ-
σκολο να μάθη. Αλήθεια, ή
κυρά Παύλαινα της έλεγε πως
το πλέξιμο είναι πολύ χρήσι-
μο για τις γυναίκες. Μά γυ-
ναίκα ήσαν αυτή ή ένα μι-

«Την πήρε απ' το χεράκι.»

κρό κοριτσάκι; Τι το ήθελε από τώρα
το πλέξιμο; γιατί να κάθεται τόσες
ώρες άκίνητη, ενώ αυτή ήθελε να κινη-
ται, να τρέχη, να πηδή;

Κι' ως να μη της έφτανε αυτό το
μαρτύριο, ή κυρά Παύλαινα σοφίστηκε
κι' άλλο, χειρότερο. Μιά μέρα πήρε
μιά βελόνα για δείκτη, άνοιξε ένα
χοντρό βιβλίο κι' άρχισε να της δείχνη
τά μικρά μαύρα ή κόκκινα εκείνα ση-
μάδια πού είχε μέσα και να της λέη:
«Αυτό είναι άλφα, αυτό είναι μι, αυτό

είναι ήτα, αυτό είναι νι, κι' όλα μαζί
λένε άμην.» Έπειτα πάλι: «Δείξε μου
τώρα έσθ ένα άλφα, δείξε μου ένα μι,
ένα ήτα...» Κι' ή Μαρίκα έπρεπε να
ψάχνη σ' όλη τη σελλίδα και να βρίσκη
σημάδια όμοια μ' εκείνα πού είχε μάθει.

Τι μπελάς! τι παραζάλη! Τα σημά-
δια εκείνα έμοιαζαν μεταξύ των και πολ-
λές φορές ή Μαρίκα το μικρόν τόπαιρνε
γι' άλφα και το ήτα για μι. Έπειτα τα
γράμματα άρχιζαν να πηδούν, να χο-
ρεύουν και τότε την έπιανε νύστα και
χασμουρητό... Επιτέλους ή
κυρά Παύλαινα άπελπίστηκε.
Κι' αυτή, πού άλλοτε ήταν
τόσο ένθουσιασμένη με τη
Μαρίκα, είπε μιά μέρα του
Γεροθωμά με θυμό:

— Το κάκου, Γεροθωμά
μου, χαλώ την καρδούλα μου!
Η Μαρίκα ούτε πλέξιμο μα-
θαίνει ούτε γράμματα! Δεν είναι για
τίποτα!

Ο Γεροθωμάς άπόρησε πολύ. Γιατί
να θυμώνη έτσι ή κυρά Παύλαινα;
Έπρεπε καλά και σώνει να μάθη πλέ-
ξιμο και γράμματα ή Μαρίκα του; Κι'
είπε στη σπιτονοικοκυρά με δειλία:

— Μά είναι μικρή άκόμα, ή καίμε-
νη... Έπειτα ποιά ή ανάγκη να ξέρη
απ' όλα;

— Απ' όλα; γέλασε με φούρκα
ή κυρά Παύλαινα. Απ' όλα είπα εγώ,
ή αυτά τα λίγα πού της χρειάζονται;
Γιατί τι νομίζεις, πως θα μπορή να
πουλά μύλους και σκουπίτσες σ' όλη
της τη ζωή;.. Αύριο μεγαλώνει...
Πρέπει να ξέρη κάτι τι, πού αυτό πρέ-
πει να το μάθη από τώρα. Κι' εγώ,
Γεροθωμά μου, λέω πως πρέπει να τη
βάλγη στο σχολείο.

— Στο σχολείο;.. Και τι θα μάθη
έκει;

— Να διαβάξη, να ράβη, να πλέκη,
να κεντά. Κι' ύστερ' από λίγα
χρόνια, τη βάζεις σ' ένα κα-
τάστημα να εργάζεται. Έτσι,
σιγά σιγά, μπορεί να γίνη
μιά καλή ράφτρα, μόδιστρα,
καπελλού, ό,τι θέλεις, και
να βγάξη το ψωμί της, να ζή.
Δεν μπορείς να τη βάλγης στο
σχολείο; Τότε βάλε τη στο
Όρφανοτροφείο. Κάτι θα

μάθη κι' εκεί.

Ο Γεροθωμάς ταραχτηκε όπως κάθε

φορά πού άκουγε αυτή τη λέξη.
— Όχι, όχι, είπε, στο Όρφανοτρο-
φείο δέ μάρδεει. Προτιμώ να τη βάλω
στο σχολείο. Μή μου συγχύζεσαι, κυρά
Παύλαινα, και θα τη δάλω. Σου δίνω
το λόγο μου.

Κι' έπειτα, μονάχος του, είπε:
«Τι δύσκολο πού είναι να ανατρέψη
κανείς ένα παιδί!.. Πόσα του παρου-
σιάζονται κάθε μέρα!..»

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ'.

«Καλέ, παιδιά είν' αυτά;»

«Αν ή κυρά Παύλαινα άκουγε αυτή
τη σκέψη του, βέβαια θα το έλεγε:
«Και πού είσαι άκόμα, καλέ μου Γε-
ροθωμά!»

Αλήθεια, είναι πολύ δύσκολο να ανα-
τρέψη κανείς ένα παιδί. Κι' όσο το
παιδί μεγαλώνει, τόσο ή ανατροφή του
γίνεται πιδ δύσκολη, τόσο περισσότερες
φροντίδες άπαιτεί, κόπους κι' έξοδα.

Αλλά μιά πού άρχισες, ο Γεροθωμάς
έννοους να εξακολουθήση
και να τελειώση. Αναγνώριζε
πως είχε χρέος στο κοριτσάκι
έκείνο, μιά πού το κρά ησε
για συντροφιά κι' ευχαριστη-
ση. Δεν ήταν μιά γατούλα
ή μιά κούκλα πού μπορούσε
να την άφιση έτσι. Ήταν
ένας άνθρωπος. Κι' ο άνθρω-
πος πρέπει να μαθαίνει όσα του χρειά-
ζονται για τη ζωή.

Ζήτησε λοιπόν ο Γεροθωμάς πληρο-
φορίες κι' έμαθε πως εκεί κοντά ήταν
ένα δημόσιο Παρθεναγωγείο, όπου τα
κοριτσάκια μάθαιναν γράμματα χωρίς
να πληρώνουν διδάχτρα. Κι' ένα πρωί
του Μάρτη, πήρε απ' το χεράκι τη Μα-
ρίκα να την πάη στο σχολείο αυτό.

— Εκεί θα βρής κι' άλλα πολλά κο-
ριτσάκια σαν και σένα, της έλεγε στο
δρόμο για να την ένθαρρύνη. Θα παί-
ζετε μαζί. Κι' ή δασκάλα, πού είναι τι
καλή, θα σ'ας λήη ώραία παραμύθια.
Η Μαρίκα φαινόταν ευχαριστημένη
από μέσα της όμως άνησυχούσε, γιατί
δεν ήξερε τι πράγμα είναι το σχολείο
και τι την περίμενε κεί...

Όταν μπήκε, κρατώντας με χάρη το
καλαθάκι της, φοβήθηκε στην άρχή,
τάχασε. Γιατί βρέθηκε άξαφνα μπρο-
στά σ'ε πενήντα κορίτσια, — άμέτρητα
της φάνηκαν! — πού είχαν όλα γυρι-
σμένα τα μάτια τους σ' αυτή και την
κοίταζαν με προσοχή και μάπορία.

Η δασκάλα την πήρε, την έβαλε να
καθήση στο πρώτο θρανίο και της είπε
να προσέχη όταν θάλεγαν τάλλα κορί-
τσια το μάθημά τους.

(Ακολουθεί)

Η ΧΗΝΑ

Μύθος

Η χήνα κολυμπούσε στο βάλτο κι' έλεγε
μονάχη της:

— Αλήθεια, τι θα μαστώ πουλί πού ειμ'
εγώ! Και στη γη περπατώ κι' στο νερό
πλέω και στον άέρα πετώ. Δεν υπάρχει στον
κόσμο πουλί σαν και μένα! Είμαι ο βασι-
λιάς των πουλιών!

Ένα μερμήγκι την άκουσε και της είπε:
— Δεν είσαι παρά μιά χήνα, χήνα σωστή!
Πες μου, μπορείς έσθ να κολυμπάς σαν το
δελφίνι, να τρέχης σαν το ξαρκάδι και να
πετάς σαν τον άντρο; Πόσο καλύτερα θάταν
έν ήξερες εν' απ' αυτά στην έντέλεια παρά
λίγο απ' όλα!

(Κατά το Ρωσικό)

Κ. Ε. Π.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 220οῦ Διαγωνισμοῦ
Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι 14 Μαΐου.

223. Δεξιόγραφος

Μιά μετοχή πού... βλέπει
Μαζὶ μ' ἀντωνυμία
Τὸν ποταμὸ μᾶς κάνουν
Ποὺ βρέχει τὴ Συρία.
Ἑθνικὴ Πίστις

224. Στοιχειόγραφος

Αὐτὸ στοιχεῖα τοῦ ἀφαιρῶ
Καὶ στερεῶν ἀπὸ νερό,
Μὰ ἐποχὴ γλυκεῖν προβάλλει
Ποὺ εὐωδίες ἔχει καὶ κάλλει.
Μεγάλῃ Ἑλλάδι

225. Μεταγραμματισμός

Ἐνα γράμμ' ἀλλάζει
Βασιλόπουλο ἀρχαῖο
Καὶ μὲς παρουσιάζει
Μικρὴ νῆσο στὸ Αἶγαίο.
Τριανταφυλλένια

226. Ἀναγραμματισμός

Ἀπὸ ἀπλό ὑπάλληλο
Διοικητικό,
Ἄν τὸν ἀναγραμματίσῃς,
Σ' ἀρχοντα ἀτόλυτο,
— Ἄλλο ξαφνικό, —
Θὰ τὸν μετασχηματίσῃς.
Ἑλληνικὴ Δημοκρατία

227. Ἀστὴρ

* * * * * Ὄριζοντίως
* * * * * τῆς τοῦ Δαυτὶδ
* * * * * καθέτως μυ-
* * * * * θικός βασι-
* * * * * λεύς, συγγενής
* * * * * τοῦ Ἡρακλέ-
* * * * * οὺς διαγωνίως
* * * * * ἤρωσ τοῦ 1821
* * * * * καὶ μέγας ζω-
* * * * * γράφος.
Παῖδιον τῶν Λασθῶν

228. Κρυπτογραφικὸν

1 2 3 4 5 6 = Ποταμός.
2 3 4 5 = Βασιλίσσα.
3 5 4 2 6 = Ζῶν.
4 5 3 3 2 6 = Εὐρωπαῖος.
5 3 3 5 = Ἐναντιωματικὸς.
6 5 1 1 5 6 = Ἅγιος.
Ἠλικὴ Ἀντίς

229 230. Μεταμορφώσεις διὰ Φωνηεντολίπων.

[Νέον εἶδος Μεταμορφώσεων, εἰς τὸ ὁποῖον: ἀντὶ μιᾶς λέξεως, θέτομεν μόνον τὰ σύμφωνα τῆς—τὴν κἀνοντες δηλαδὴ φωνηεντολίπων,—καὶ προβαίνομεν ἀπὸ τὸ ἐν φωνηεντολίπων σχηματιζόμενος ἄλλω, ἀντίστοιχον πρὸς ἄλλην λέξιν, δι' ἀφαιρέσεως ἢ προσθήκης ἐνὸς μόνον συμφώνου, ἑωσοῦ τοῦ φθασόμεν εἰς τὸ φωνηεντολίπων τῆς τελευταίας. Π: χ: Διὰ 5 φωνηεντολίπων μεταμορφώσεων ὁ Βλᾶξ, νὰ γίνῃ Ἐξυπνος. Δύσις: Βλᾶξ (βλᾶξ), βῆ (βῆξ) ἢ (ῆξ), ἔν (ῆν), ἔνξ (ἔνξος), ἔπνξ (ἔπνξος).]
1. — Ὁ Νῆπτης διὰ 3 φωνηεντολίπων Μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ Νῆαρχος.
2. — Ἡ Σμαρὶς διὰ 5 φωνηεντολίπων Μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ Φάλαινα.
Ἀρχιδιάβολος

231. Διπλὸ Κεφάλι

Εἰς τὰς κάτωθι λέξεις νὰ προσεθῇ ὡς κεφαλὴ ἀπὸ ἐν γράμμα ὥστε νὰ σχηματισθοῦν ἄλλαι τὸσαι λέξεις, τάχιστα τῶν ὁποίων νὰποτελοῦν χώραν τῆς Μ. Ἀσίας, τόπος, κακία, ἀσὴ, λάρος, ὄλη, Ἀμάραντος Κόπος.

232. Φωνηεντολίπων

τ μν-ξτμν-λτν-κφγ-δ-τ-μλμν
Καπετὰν Γιάννης.

233. Γρίφος

Θ Θ τῖ τῖ βᾶς
Θ μν Θ Τίμου τῖ τῖ Ἑλλάς
Θ Θ Κύρ τῖ τῖ οὐ!
Θ Θ τῖ τῖ Ἥλιος
Ἥλιος ἡμεῖς

Διὰ τοὺς Γαλλομεθεῖς

234. Anagramme

Je suis un bon gardien
De ta maison, de ton bien;
Mêle les lettres de mon nom
Et tu auras ma maison
Πατριὸν Διαβολάνι

235. Sans Voyelles

cdr-l-p-d-rnrdr-*.cll-d-ln.
Σοφολογισμῶν

ΑΥΣΒΙΣ

τῶν Πν. Ἀσκήσ. τ. φύλ. 52 καὶ 53

747. Μακεδονία (μᾶ, καί, Δῶν, ἱα.) — 748. Μύτη (μῦ, τί.) — 749. Ὀνος-τόνος. — 750. Ἀμρων-ἄμβων.
751. Α Κ Α 752. Λᾶϊος—

Λ Α Ι Ἴος=λά +
Β Α Ν (Μ ἡ δ ε ι α —
Ω Κ Ε Α Ν Ι Α διὰ=) μῖ +
Π Μ Ν (Ἀδης—δῖς
Σ Α Ι (=) ᾶ=ΔΑ—
Ι Ι Α Μ Ι Α.—753.

757. Διὰ τοῦ Κ: Κρῆς, Κῦρος, Κῶς, κράνος, τόμος (ἢ κόπος.) — 753. ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΑ (ΑΥτός, ΤΟσος, ΚΡΑνος, ΤΟνος, Ρίγος, Ἀνά.) — 759. Μολὼν λαβέ. — 760. Δὴ δὲκα ἦσαν οἱ Ἀπόστολοι (δὴ δέκα, εἰς ἂν ιαπ, ὦ σολή.) — 761 765. Par la lettre R: marque, mère, ras, roi, râteau. — 766. Tête folle perd souvent son bonnet.

767. Ἀπόστολος (ἀπό, στόλος.) — 768. Δαύριον-αὐριον-ΡΙον ἰον. — 769. Νέδων-Νέρων. — 770. Τὸ δῆχτυ.

771. Θ ΜΕΝ ΠΕΝΤΙΑ (λέ-
ΖΗΤΙΣ ὦν, ὦρα, Ρέα,
ΡΑΚΙΝΑΣ Ἐρατώ, Νέ-
ΑΒΕΣΣΑΛΩΜ ῶν, Τίταν,
Ἰω νία, Αἰ-
να.) — 773-777. Διὰ τοῦ Ι: ψάει,
πόλις (ἢ πῖλος) μῖας, πῖνος, δῖς. —
778. ΙΤΑΛΙΑ (Ἰσθμός, Τραχύς,
Ἀγαπῶ, Λαμβάνω, Ἰσημερινός,
Ἀρχή.) — 779. Αὐτὸ κεφάλαιον σ' ἔνα
φέσι δὲ χωροῦν. — 780. Τὸ δῖς
781. Β Ε Μ Ο Λ ἐξαμαρτεῖν οὐκ
Ε Ρ Ι Ρ Ε ἀνδρὸς σοφοῦ
Μ Ι Δ Α Σ (τῷ δῖς, ἔξ
Ο Ρ Α Γ Ε ἄμα ρ, τεῖνον
Λ Ε Σ Ε Ρ κῖν δρόσφ
φοῦ) — 782.

Absent le chat, les souris dans-
sent. (ab, cent, le chat, les sous-
ris dans ce).

Τὸ πρότεστον καθήκον
τοῦ καλοῦ συνδρομητοῦ
εἶναι ἡ ἐγκαιρὸς ἀνανέωσις
τῆς συνδρομῆς του.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

(ΚΕ'—352)

ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ ΙΠΠΕΑ, δέχομαι ἔλους τοὺς
δρῶνς σου, τοὺς ψήφους τῶν φίλων
μου τοὺς ἔχεις· νύμφη στὸ γυνάστω μέ-
ρος;
ΝΟΙΡ

(ΚΕ'—353)

Ἀραμ, γιατί μοιάζουν τόσο πολὺ τὰ
ψευδώνυμά μας; μήπως ἀπλῶναμε
στὸν ἴδιο ἥλιο;
ΡΑΜΙ

(ΚΕ'—354)

Ἰδανισμέ, Τριανταφυλλένια, Ἥλιος ἡ-
μεῖς, Πόνου Δάκρυ, Ὁρθὴν Μάννας,
Ροῦμπενς, Μεγάλῃ Ἑλλάδι, Ἑλληνικὴ
Ἰδεώδης, Ἥλιοςτάλαχτη καὶ Μενεξεδέ-
νια, ἐννεονικὴς ὑπάρξεις, δλόκαρδα σᾶς
ἡψίσα. Ὅμως πᾶς νοσταλγὸς Μικρὰ
Μυστικὰ σὰς! Παντοτεινὰ προοιμένα.
Δις: (ΚΕ'—255).

Βασιλίσσα στὶς Παπαρούνες, Ἐλαβα,
εὐχαριστῶ. Μαργαριταρένια, Γιούλη
Ἀνθή, ἔσταλα. Ἀνθὴς Φλώριος

(ΚΕ'—355)

Ἀρχὴν ἔμελλωσα σὲ καμμιὰ συνέλευσι
κ' οὔτε σὲ ἔξω, οὔτε μὲ ἔξω.
Σουφραζέτα

(ΚΕ'—356)

Ἰδρύθῃ Διαπλαστικὸς Σύλλογος ΥΒΩΝ.
Ζητοῦνται μέλη! σπεύσατε. Δις:
Δ. Παπαδημητρίου, Περικλέους 2 Ἀθή-
ναι.

(ΚΕ'—357)

Μ' ἔνα γλυκακαλότατο κ' εὐτυχισμέ-
νο αἰσθητὰ βγαίνουν καὶ ψηλάδουν
οἱ σαρκινοφύσικες πρὸς τὸν ἄερα, τὴ
ζωή, δλοδύνατες νὰ κάνουν λεπτὲς
καρδιὲς παιδιάντικες τρελλὰ νὰ ἡχῶσιν
καὶ μάτια ἐκστατικά, ὅμως κ' δλοδύνα-
μες, πρὸς τὸ σβύσιμο πᾶνε, νὰ σκορπῶ-
σιν τρομασμένη μελαγχολία στὶς καρ-
διὲς. ἸΔΑΝΙΣΜΕ: λόγια νὰ μοῦ πῇ;
ΓΙΟΥΛΗΣ ΑΝΘΗΣ

(ΚΕ'—358)

Νιόβγαλο Τριανταφυλλο, τί ἀρλούμπες
εἶναι αὐτὲς; Τί νὰ κατορθώσω;
Μὲν ὠριζεῖς; χὰ! χὰ! χὰ! Καὶ γιατί,
παρακαλῶ, δὲν δημοσιεύεις τὸ δνομά
μου; Σὲ προκαλῶ. Λοιπόν;
ΡΑΜΙ

(ΚΕ'—359)

ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ «ΜΑΥΡΗ ΣΚΙΑ»,
ΔΑΝΙΣΜΟΣ

Τὰ μόνα ψευδώνυμα ποὺ πρέπει νὰ
ψηφίσῃ κάθε Διαπλαστικὸς στὸ φρενι-
νὸ Δημοψήφισμα.
(ΚΕ'—360)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΚΕΡΑΥΝΟΣ»,
(ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ, ΧΟΡΟΥ)
Ἰδανισμός: Ράλλη, Παναγὰ τοῦ Παρόν:
Καλογλοπούλου, Δοξαμένο Εἰκονοῦνα:
Ἀντωνόπουλος, Μενεξεδένια: Λαζαρί-
δου, Μάγισσα: Ρούσου. (Ἀκολοθεῖ.)

(ΚΕ'—361)

Γιούλη Ἀνθή, τὰ Μαράμενα Κοῖνα
δὲν χρησιμοποιοῦν γιὰ ἀνοῖξη. Τεῖρ,
διὰ βραβεῖα εὐχαριστῶ. ΜΕΝΕΞΕΔΕΝΙΑ

(ΚΕ'—362)

«ΜΕΓΑΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ»,
Διευθυνσις: ἡμεῖς. Ὅσοι μᾶς
ἐγχαίρουν καὶ δὲν ἐλποῦν ἀπάντησιν,
παρακαλοῦνται νὰ ἐγαναγκάσων ἐπὶ
τὴν νέαν Ἀνοιγ: Μαργαριττὰν Κιτσικίτη,
ταχυδρ. 6444, ἡλίου (διὰ Σύλλογον)
Σέρρας. Σύλλογοι, Διαπλαστικὰ, Δια-
πλαστικοί, ὑποστηρίξατε τὸν πρῶ-
τον μᾶς Διαγωνισμόν.

(ΚΕ'—363)

ΟΝΕΙΡΟ ΤΗΣ ΚΥΠΡΟΥ, ἔδοξα εὐχαρι-
στῶ καὶ προοιμένα. ἨΛΙΟΣΤΑΛΑΧΤΗ

(ΚΕ'—364)

ΑΛΗΘΗΣ, ἔχεις τὴν ψήφον μου. Ἀπο-
τελέματα διαγωνισμοῦ (ΚΑ'—1402):
Βραβεῖον Α') Ζηροῦ, Β') Φωρῶ, Γ')
Δάλια.

(ΚΕ'—365)

Μεγά Ἀπολογία, ἐσύ, παιδί μου,
εἶσαι ἀπουδαῖος... Ἀμνηστία, ἔχεις
τὴν ὑποστήριξίν μου! Λάβε ψευδώνυμο
καὶ ἐναλίσσε. Ζηροῦ, κουνήσου
λοιπόν.

(ΚΕ'—366)

Ἀποτελέσματα διαγωνισμοῦ κατὰ τὸν
15 ἀπριλίου: 1) Βασιλίσσα στὶς
Παπαρούνες (Ἰσθμοί: Τριανταφυλλέ-
νια, Ρίτα, Μεγάλῃ Ἑλλάδι, 2) Ἰδανί-
σμος, 3) Ἀνθὴς Φλώριος (Μενεξεδέ-
νια, Ἰσημερινός, Ἀγάπες, Κυ-
ριακίτης, 4) Κόπος Ἀνθὴς (Ράμ-
Πομπενς, Κισσός). Ὅλους γινάμει ὁπ-
ροῦσιν. Παναγὰ τοῦ Παρόν

(ΚΕ'—367)

Θρακικὴ Ἀνθ, θεορὰ συγκαρτερῶ
γιὰ τὸ Bal d'enfant.

(ΚΕ'—368)

Ἰδανισμέ, δὲν στὸ εἶπα γιὰ νὰ δῶ
σῆς. ΡΑΜΙ

(ΚΕ'—369)

Διαπλαστικὸν! Προνοοῦσται
ΓΑΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ καλλιτεχνικῶν
κατ' ἐπιστά. Βραβεῖα πέντε (Βίβ-
λιν, ἐκλεκτὰ, δεμένα καὶ χρυσόδετα). Σπ-
λάτα δλο. Βραβεῖον Α') Βίβλια
δραμῶν, Β') 50 δρ., Γ') 35 δρ.,
25 δρ., Ε') 15 δρ. — Δις: Ἰωάν.
Καραγιώργη, Μυτιλήνην.

(ΚΕ'—370)

Ἀνταλλάσσω καὶ παυλὸν γραμματί-
μα. Γράφατε Ἰωάν. Κ. Καραγιώ-
ργη, Μυτιλήνην.

(ΚΕ'—371)

ΦΙΛΟΤΕΛΕΙΑ

Μηναῖον Εἰκονογραφημένον Γρα-
ματοσημολογικῶν Περιοδικῶν Ν-
ναδίκων εἰς τὸ εἶδος του ἐν Ἑλλάδι
καὶ ἀνατολῇ. Δις: ὁδὸς Ὑψηλάν-
τη 149 ἐν Πειραιεῖ.

(ΚΕ'—372)

Η ΜΕΛΑΧΡΟΙΝΗ ΑΤΘΙΣ χαιρετὰ δλο
Διαπλαστικῶν.

(ΚΕ'—373)

Εμφανιζόμενος εἰς τὸ σαλονάκι
Διαπλάσεως, χαιρετῶ δλους, ἰδ-
τὸ Θρακικὸν Ἰδεώδες. Ὅθεν

(ΚΕ'—374)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΚΕΡΑΥΝΟΣ»

ΖΗΤΟΥΝΤΑΙ ΜΕΛΗ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ Δ)
(ΚΕ'—328). Σύλλογος ΤΙΠΟΤΑΝ,
λὸν ἔπνον ἀνὰ ἀπάντησιν: ἀνο-
«Τρεῖς Συναποφύλακες», «Τριαντά-
ράτων» ὑποταχθῆτε στοὺς «Κεραυνί-
κους» (ΚΕ'—375)

Εἰσοχόμενος εἰς τὸ σαλονάκι τῆς Δ-
πλάσεως, χαιρετῶ ἀπάντας. Ἀν-
τάσσω. Μυστικὰ μὲ δλους. Δις:
Ἰωάννην Ἐμμανουήλ (διὰ Α), Ρε-
λῆ 41, Πειραιᾶ.

(ΚΕ'—376)

Ο ΛΟΓΟΣ ΧΕΙΜΑΡΡΑΣ πρωτομπαῖνον
στὸν κύκλο τῆς Διαπλάσεως, χ-
ρετῶ ἐγκάρδια δλους τοὺς ΣΥΝΤΡΟ-
χον καὶ τὰ μεγάλῃ Διαπλαστικῶν.

(ΚΕ'—377)

Α' ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ
ΤΟΥ ΕΡΜΗ
Προκηνοῦσας ἱκανοποιητικὰ ἀγέρων
ΚΩΜΙΚΟΝ ΚΑΡΤΩΝ
ΠΡΟΒΕΣΜΙΑ ΔΙΜΗΝΟΣ
ΣΥΜΜΕΤΟΧΗ ΔΩΡΕΑΝ
ΒΡΑΒΕΙΑ ΠΕΝΤΕ

Δις: Διον. Γκούμαν, Πατησίων
Ἀθῆνας.

(ΚΕ'—378)

ΚΕΡΑΥΝΟΣ, «ΚΑΤΑΚΤΗΤΗΣ», «ΜΑΥΡΗ ΣΚΙΑ»,
«ΜΙΚΡΟΚΟΣΜΟΣ», «ΑΝΕΜΟΣΤΡΟΦΙ-
ΚΟΣ», «ΠΡΑΣΙΝΕ ΒΡΑΧΕΙ», «ΜΑΘΗΤΙΚΗ ΕΝΟΧΙΑ»,
περιμένω;
ΕΡΜΗΣ

(ΚΕ'—379)

Νέα Δις εἶναι (ΚΕ'—246). Οἱ
φάντες μὲ τὴν προηγουμένην
ἐγαναγκάσων. Διαπλαστικῶν: Σ-
σατε, τὶ κάθεσθε, σὲ λίγο ἀνακαρ-
τεῖ. Ὁ Σύλλογος ΑΝΕΜΟΣΤΡΟΦΙΚΟΣ

(ΚΕ'—380)

Εκῆβ, τόσον γρήγορα μᾶς ἔχασ-
τε καὶ νὰ ἀλλογογραφῶμεν.
Νὰ περιμένω ἀπάντησίν σου;
ΕΡΡΙΚΟΣ ΣΤΟΥΑΡΤ

(ΚΕ'—381)

Διαπλαστικῶν, Διαπλαστικῶν,
εἰμπορεῖτε βρέστα με. «Τι
συμμάχῳ μαῖς σου δέχεται; Προ-
μῆγας διαγωνισμοῦ»
Δις: μᾶς

(ΚΕ'—382)

Τᾶνα, νύμφη πλέρια τὴν εἰσωνία
γν' αὐτὸ καὶ καταπίνω ὁλόκληρον
φαρμάκι τῶν φίλων σου. — ἸΔΑΝΙΣΜΟΣ

(ΚΕ'—383)

Ελλείπει ἀπάντησιν, παρατείνω
διὰ τὸν ἑαυτοῦ μου (ΚΕ'—71) ἔνα μ-
συμμετοχὴν ἐλευθέρω. Διαπλαστικῶν
παρακαλοῦμε, μὴ λησιμονήσετε
περιμένοντες.

Πόσο θέλωμε νὰ ανταλλάξωμε
διάνια μὲ δλους βολισκόμεναι στὸ
«Βοτανικὸ μᾶς κῆπο» καὶ τὴν
«Ἑλλάδα, παρακαλῶντα: νὰ δῶ»
Περιμένοντες. Δις: (ΚΕ'—71)
ΑΝΘΙΣΜΕΝΗ ΠΑΣΧΑΛΙΑ, ΔΡΟΣΟΤΑΛΙΑ
(ΚΕ'—384)

ΔΙΑΠΛΑΣΤΙΚΟΝ, δεχθῆτε ἔνα
καὶ ἀπὸ τὸ ΤΡΕΛΛΟ ΝΑΥΤΟΠΟΝΟ